Р Е Ш Е Н И Е
№ 44336

гр. София, 11.11.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Трето отделение 78 състав,** в публично заседание на 01.10.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пенка Велинова

при участието на секретаря Александра Вълкова, като разгледа дело номер **10544** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 172, ал. 5 ЗДвП, вр. чл. 145 и сл. АПК.

Образувано е по жалба на К. Я. М. срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) № 26-4332-004237/14.08.2026г., издадена от ПОЛИЦЕЙСКИ ИНСПЕКТОР при ОПП-СДВР, с която на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка (ПАМ) по чл. 171, т.2, б. М от ЗДвП - ВРЕМЕННО СПИРАНЕ ОТ ДВИЖЕНИЕ НА ППС ЗА СРОК ОТ 3 МЕСЕЦА.

В жалбата са изложени доводи за незаконосъобразност на оспорената заповед, като издадена в противоречие с материалните разпоредби и неправилна фактическа обстановка, поради което се иска отмяната ѝ. Жалбоподателят оспорва да е извършил деяние, което е основание за прилагане на мярката. По същество от съда се иска отмяна на оспорения акт.

В съдебно заседание жалбоподателят се явява лично и с адв. М., който поддържа жалбата и развива доводи за незаконосъобразност на процесната ЗППАМ.

Ответникът – ПОЛИЦЕЙСКИ ИНСПЕКТОР при ОПП-СДВР, редовно призован не се явява и не се представлява.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, не е встъпила в процеса.

Съдът, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа страна:

Срещу жалбоподателя е издадена оспорената заповед въз основа на АУАН серия GA, № 5156064/ 13.08.2026г. Според описаното в нея като фактически основания за издаването ѝ, на 13.08.2026 г. около 20:18 ч, в [населено място], жалбоподателят управлявал личния си автомобил Б. М 5 с рег. [рег.номер на МПС] с посока на движение от [улица]на кръстовището образувано от [улица]и [улица]към [улица], като при суха настилка на пътното платно, без да е запесъчено, съзнателно поднася автомобила, като приплъзва задни задвижващи колела и изнася вляво и дясно МПС (дриф).

За констатираното е съставен АУАН серия GA, № 5156064 срещу К. М., в който деянието е квалифицирано като нарушение по чл. 104б, т. 2 ЗДвП – използване от водач на МПС на пътища, отворени за обществено ползване, за други цели, освен в съответствие с предназначението им за превоз на хора и товари. На 14.08.2026 г. административният орган е издал оспорената заповед, връчена на 18.08.2026 г.

В хода на съдебното следствие е приобщена административната преписка и е извършен оглед на представен от страна на жалбоподателя запис, направен чрез видеорекордер, монтиран в процесния автомобил. Прегледът на записа установи, че същия възпроизвежда запис от 13.08.2026г. с вписан час 08:09:09 PM, при който се вижда вътрешно купе на автомобил; автомобилът се движи към кръстовище, на което е сложен знак „пресичане на път с предимство“; на кръстовището, водачът извършва десен завой, при което автомобилът съвсем леко се отклонява вдясно, след което водачът изправя волана и продължава направо. По подробно - преди кръстовището се вижда как автомобилът намалява, водачът се оглежда, завива на дясно, поради леко, при завиване с волана, автомобилът леко се отклонява в дясно, след което водачът коригира посоката на движение и автомобилът се изправя; автомобилът продължава движението си по пътя направо, спира на червен светофар на кръстовище; на второто кръстовище водачът завива надясно, при което няма никакво визуално отклонение на автомобила, което да може да се определи като „дрифт“; след което автомобилът спира, а в огледалата за обратно виждане се вижда синя, сигнална лампа. При спирането на автомобила часовникът на камерата показва 08:10: четирийсет и няколко секунди PM; вижда се, че се явяват двама полицаи и отварят предния капак на автомобила; вижда се, че единият полицай е с каска, а вторият полицай е с шапка, след което разговарят и отиват отзад.

Записът завършва 08:12 часа.

Записът е предаден в съдебно заседание, приобщен е към делото и не е оспорен от ответната страна, поради което съдът го приема за доказателство за случилото се на датата, посочена в акта - 13.08.2026г. От него се установява, че не е налице описаното в акта криволичене на автомобила наляво и надясно, а еднократно леко отклонение вляво при десен завой, в момент когато автомобила е с ниска скорост, на скоростомера е изписана стойност около 7 км/час.

При допълнително разглеждане на записа при постановяване на съдебното решение, съдът констатира, че очевидно след завоя на кръстовището, където се твърди да е извършено нарушение, и след излизане от него е подадена газ на автомобила, доколкото скоростта се

увеличава бързо и стига до около 100 км/ч. преди следващото кръстовище.

Измененията на скоростта са както следва: Малко преди кръстовището в 8:09:13 -56,1км/ч. В кръстовището по време на завоя – пада до 13.4км/ч/ в 8:09:17 ч. и при излизане от завоя до 4.6 км/ч. в 8:09:20ч. След кръстовището за кратко време се вдига до 114.9км/ч в 8:09:28ч. Забелязва се съществено забавяне на скоростта при влизане в завоя и рязко ускоряване след кръстовището като в близост до следващото кръстовище скоростта стига до 114.9км/ч. Т.е. от видеозаписа се установява рязка промяна в скоростта на движение на автомобила, изразяваща се в значително намаляване при преминаване през кръстовището и извършване на завой, последвано от интензивно ускоряване непосредствено след излизането от него. При излизане от завоя се наблюдава леко отклонение надясно, след което автомобилът възстановява праволинейното си движение. Не се наблюдава криволичене на автомобила по пътното платно наляво - надясно, каквото е описано в акта и заповедта.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима като подадена в срок, от надлежна страна и срещу акт, който подлежи на съдебен контрол.

Разгледана по същество е основателна.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП (редакция ДВ, бр. 64 от 2025 г., в сила от 7.09.2025 г.) принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 2б, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица.

Със Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. министърът на вътрешните работи на основание чл. 165 от ЗДвП е определил да осъществяват контрол по ЗДвП следните основни структури на МВР: 1. Главна дирекция "Национална полиция"; 2. Главна дирекция "Гранична полиция"-в района на аерогарите; 3. Областните дирекции на МВР и Столична дирекция на вътрешните работи /СДВР/. От своя страна, на основание законовата делегация на чл. 172, ал. 1 ЗДвП директорът на СДВР, със Заповед № 513з-12086/14.10.2025г. /л. 47/, е определил длъжностните лица, оправомощени да издават заповеди за прилагане на ПАМ по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, 5, буква „а“ и т. 6 от ЗДвП, сред които по т. 1 полицейските органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 от ЗМВР в отдел „Пътна полиция“ при СДВР. В такова качество е издадена и оспорената заповед, видно от приложената на л. 27 заповед № 513з-14431/01.12.2025 г. Следователно оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган.

Процесната заповед е в изискуемата писмена форма, като формално съдържа фактически и правни основания за нейното издаване.

Съгласно чл. 171, т.2, буква „м“ ЗДвП, се прекратява регистрацията на пътно превозно средство на собственик, който допуска, организира или предоставя управлението на моторно превозно средство на лице за участие в нерегламентирани състезания по пътищата, отворени за обществено ползване, или ги ползва за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари – за срок три месеца

Разпоредбата обвързва прилагането на мярката с наличието на кумулативни материалноправни предпоставки: 1) лицето спрямо което същата се взима да е собственик на МПС, с което се твърди да е извършено деяние; 2) и за това деяние да има образувано административнонаказателно производство, попадащо в правната квалификация на чл. 104б, ЗДвП, съгласно която на водача на моторно превозно средство е забранено да организира или участва в нерегламентирани състезания по пътищата, отворени за обществено ползване;използва пътищата, отворени за обществено ползване, за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари.

По делото няма спор, че жалбоподателят М. е собственик на лекия автомобил, както и че срещу същия е образувано административнонаказателно производство със съставянето на АУАН серия GA, № 5156064 за нарушение, квалифицирано по чл. 104б, т. 2 от ЗДвП.

Независимо от горното, Съдът намира заповедта за необоснована.

В АУАН и процесната заповед, като предпоставка за издаването ѝ изрично е отразено, че водачът „съзнателно поднася автомобила, като преплъзва задни задвижващи колела и изнася в ляво и дясно МПС (дриф)“. Т.е. твърди се умишлено деяние с посочените обективни характеристики, квалифицирано като нарушение на чл. 171, т.2, буква „м“ ЗДвП.

Според чл. 189, ал. 2 от ЗДвП, „редовно съставените актове по този закон имат доказателствена сила до доказване на противното“. За случая, въз основа на акта следва издаване на наказателно постановление, по което към момента въпросът за отговорността на жалбоподателя не е решена. Във връзка с цитираната разпоредба на чл. 189, ал. 2 от ЗДвП, съдът взе предвид, че дори и когато в специален закон е разписано, че актовете имат презумптивна сила, тя не обвързва съда по начин, който да изключва неговата проверка. Съдът е длъжен служебно да провери дали актът е съставен редовно и по установения ред. Презумпцията е оборима, дори в производствата по АПК. Ако жалбоподателят ангажира доказателства, които разколебават констатациите в акта, презумпцията отпада и наказващият орган отново трябва да докаже нарушението на общо основание.

На първо място, от огледа на записа се установи, че не е налице движение на автомобила наляво, надясно по пътното платно, а еднократно леко отклонение на автомобила вдясно при завой с ниска скорост и незабавно изправяне на движението му и продължаване на движението направо, т.е. не е налице целено криволичене и не е налице деяние с тези описани в акта обективни характеристики.

На следващо място, от описанието на деянието не е ясно, според органа, какви точно действия са извършени от водача умишлено за да се получи този ефект – преплъзване на задни задвижващи колела. Вярно е, че законът не изисква употреба на специална терминология или легална дефиниция на „дрифт“, но следва безспорно да се установи, че се касае за умишлено опасно шофиране, при което преднамерено се нарушава сцеплението на гумите с асфалта и криволичене по пътното платно.

В случая се вижда еднократно леко отклонение на автомобила вдясно, след което се възстановява

праволиненото му движение. Такъв ефект от една страна може да се получи при по-силно натискане на газта в завой, при презавиване, изпускане на съединителя или др., при което колата може да поднесе, които деяния може не попадат в хипотезата на чл. 104Б, т. 2 от ЗдвП. Разликата е налице и между нарушението на чл. 104Б, т.2 от ЗдвП и деяние по чл. 20, ал. 1 от ЗдвП – загуба на контрол върху МПС или чл. 20, ал. 2 от ЗдвП – несъобразена скорост с конкретната пътна обстановка, при които автомобилът също може да поднесе.

Както бе посочено вече, съобразно констатираните от издателя на акта нарушения мярката е наложена за извършено нарушение по чл. 104б, т.2 от ЗДвП. В процеса по оспорване на ПАМ, административният орган носи тежестта (чл. 170, ал. 1 АПК) при условията на пълно и главно доказване да установи фактическите основания за издаване на акта, респ. наличието на материалноправните предпоставки за прилагане на ПАМ по чл. 171, т. 2, б. „м“ ЗДвП, а именно: първо, че жалбоподателят, управлявайки личния си автомобил преднамерено е поднесъл автомобила и го е управлявал съзнателно криволичейки вляво и вдясно по пътното платно. В конкретния случай ответникът не ангажира безспорни доказателства за това, а събраните в хода на съдебното производство такива, представени от жалбоподателя, разколебават тезата на органа и опровергават вписаните в АУАН констатации. Видно от представения на съда запис, на процесните дата и място, при навлизане в завоя на кръстовището водачът не извършва действия, които биха могли да се определят като дрифт – съзнателно криволичене вляво и вдясно по пътното платно.

По изложените съображения съдът намира, че в производството не се доказаха посочените в заповедта основания за издаването ѝ и в т.см. тя е необоснована. Жалбата се явява основателна и като такава следва да бъде уважена.

При този изход на делото разноски се следват на жалбоподателя. По делото има налични две молби с представен списък по чл.80 от ГПК, с приложени към тях фактури. Представените на съда фактури са на различна стойност (Фактура номер [ЕГН] от 19.08.2026г., находяща се на л.44 е на стойност 600Е, а фактура номер [ЕГН] от 19.08.2026г., находяща се на л.52 е на стойност 500 Е) Общата сума е 110 евро. Освен това са налице доказателства за платена държавна такса в размер на 5,11евро.

Направеното в писмена молба от ответника възражение за прекомерност на претендираното възнаграждение е основателно. Сумата то 1100 евро е прекомерно с оглед фактическата и правна сложност на делото и процесуалното му развитие, предвид на което следва да се намали на 500евро.

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК Административен съд – София-град, III отделение, 78 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на К. Я. М., ЕГН [ЕГН], Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) № 26-4332-004237/14.08.2026г., издадена от ПОЛИЦЕЙСКИ ИНСПЕКТОР при ОПП-СДВР, с която на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка (ПАМ) по чл. 171, т.2, б. М от ЗДвП - ВРЕМЕННО СПИРАНЕ ОТ

ДВИЖЕНИЕ НА ППС ЗА СРОК ОТ 3 МЕСЕЦА.

ОСЪЖДА СДВР да заплати на К. Я. М., ЕГН [ЕГН], разноски в размер на 505,11евро.

Препис от решението да се изпрати на страните.

Решението е окончателно.

СЪДИЯ: